

§ 20, stk. 1 er uændret.

Stk. 2 omhandler den nydannelse, som oprettelsen af et statsligt dokumentationscenter vil blive. Inspirationen hertil er hentet bl.a. fra det internationale samarbejde, som Danmark deltager i i en række sammenhænge. Flere lande, som f.eks. Holland, England, Polen og Tjekkoslaviet, har sådanne centre.

Centret vil skulle opbygges løbende, idet det vil være naturligt, om de i dag allerede mange foreliggende registreringer og oplysninger om landets bygningsfrednings- og bygningsbevaringsinteresser udgør den første fase heri.

Herefter er det hensigten løbende at udbygge med især de oplysninger, som fremkommer som resultat af dette lovforslags gennemførelse.

Et samlet overblik over disse mangeartede oplysninger vil være et væsentligt skridt til en bedre sikring af landets bygningsværdier for eftertiden. Enheden skal udstyres med den nødvendige teknologi til løsning af opgaven.

Enheden skal først og fremmest betjene Miljøministeren og kommunerne, men vil kunne indrettes til brug for en bredere kreds af private og offentlige myndigheder, der arbejder med bevarings spørgsmål, herunder f.eks. til brug i den støttede byfornyelse.

Stk. 3 svarer i sit sigte til gældende bestemmelse i § 20, stk. 2, hvorfor der henvises til bemærkninger her til, jf. Folketingstidende 1978-79, sp. 1705 fs. Forslaget uddyber, at Miljøministeren i forbindelse med sammenstillingen af oversigter over bygningsfrednings- og bygningsbevaringsinteresserne foretager analyser og vurderinger.

Gennem sådanne analyser og vurderinger øges mulighederne for en mere målrettet indsats både med hensyn til gennemførelse af bygningsfredninger, og med hensyn til den kommunale varetagelse af bygningsbevaringsinteresserne.

På landsplan er det skønnet, at der findes ca. 16.000 fredningsværdige bygninger. I dag er ca. 8.000 enkeltbygninger på ca. 4.000 ejendomme fredet efter bygningsfredningsloven, og der gennemføres ca. 100 nyfredninger årligt. Såfremt fredningsinteresserne skal sikres inden for en overskuelig periode, og inden de har mistet deres fredningsværdier, er det derfor påkrævet, at indsatsen intensiveres. Forslaget vil med sine bestemmelser medvirke til en sådan forstærket indsats.

Der henvises iøvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.

Stk. 4 og stk. 5 svarer til gældende lovs § 21, stk. 1 og 2.

Forslaget til ny § 21 er et væsentligt led i den forstærkede indsats for at beskytte landets bevaringsværdige bygninger og bymiljøer. Da truslen imod bevaringsinteresserne er stadigt voksende, er behovet for en kortlægning og planlægning herfor påtrængende, såfremt nogle af disse værdier skal sikres for eftertiden.

Gennem en kommunal registrering af bygninger fra før 1940 og en efterfølgende vurdering og planlægning af bevaringsinteresserne vil der kunne sikres en bedre varetagelse heraf. Ved en samlet registrering af landets bygninger opført før 1940, vil det være muligt at udpege og afgrænse de bevaringsværdige bygninger og de områder, hvor koncentrationen af bevaringsværdierne er størst.

§ 21, stk. 1 fastslår, at kommunalbestyrelserne hermed får en pligt til at foretage en registrering af bygninger opført før 1940 og af deres placering i bymiljøet med henblik på en varetagelse af bygningernes bevaringsværdier i den kommunale planlægning og byggesagsadministration.

Af hensyn til formålet med registreringen – nemlig at danne grundlaget for den kommunale varetagelse af bygningsbevaringsinteresserne – foreslås indsamlingen af oplysninger henlagt til den enkelte kommunalbestyrelse.

For i videst muligt omfang at undgå dobbeltregistrering og at drage nytte af de oplysninger om bygningerne, der allerede er indsamlet og registreret i kommunerne, f.eks. på Bygnings- og Boligregistret og Det fælleskommunale Ejendomsdatasystem, vil tilrettelæggelsen af og selve udførelsen af den foreslåede bygningsregistrering blive forberedt i et snævert samarbejde mellem Miljøministeriet, Boligministeriet, Administrationsdepartementet og de kommunale organisationer.

Stk. 2. På baggrund af den gennemførte registrering foretager kommunen en analyse og vurdering dels af de enkelte bygningers bevaringsværdi, dels af hvor i kommunen værdierne er størst. Disse overvejelser skal herefter omsættes i den kommunale planlægning, jf. det samtidig hermed fremsatte forslag til ændring af lov om kommuneplanlægning.

Miljøministeren vil efter stk. 3 fastsætte regler og bistå kommunerne med vejledning. Miljøministeren vil fastsætte regler for, hvornår de enkelte bygninger eller de bymiljøer, hvori de indgår, er bevaringsværdige, samt om hvilke oplysninger om bygningerne, der skal indsamles for at få deres bevaringsværdier belyst. I vurderingen af, om en bygning eller et bymiljø er bevaringsværdigt indgår kriterierne alder, sjældenhed, arkitektoniske kvaliteter, historisk og kulturhistorisk betydning, herunder originalitet, miljømæs-